

*”Inga väsen kan påföras ett öde
som de vuxit ifrån”.*

Martinus i LB III, st. 667

Karma ***Livets pedagogik eller Guds straff?***

© Pia Hellertz

”Allt vad i viljen att människorna ska göra er, det ska ni ock göra dem”, sa Jesus för ca 2000 år sedan. Han sa också *”Dömen inte på det att ni må själva inte bli dömda”*. Dessutom menade han att alla våra huvudhår är räknade och att inte ett dammkorn ligger på sin plats utan att det är Guds vilja. Kan det tydligare sägas att ingenting är en slump, att allt har en planerlig mening och att allt vi gör kommer tillbaka till oss?

Men är denna återkomst av våra handlingar en ”andlig naturlag” i enlighet med tanken att ”Universums grundton är kärlek”, d.v.s. en slags livets kärleksfulla pedagogik för den eviga utvecklingens fromma? Eller är det som de kristna ibland hävdar, Guds straff för våra synder? Låt oss syna Martinus syn på denna naturlag närmare.

Martinus har utvecklat ett antal begrepp för de andliga principer och naturlagar som styr det eviga livet och livsupplevelsen. I detta kapitel¹ vill jag lägga fokus på den s.k. karmalagen och principerna för skapande av öde.

Reinkarnationen

Lagen om ödesskapande och karma förutsätter *reinkarnationen*. Martinus kosmologi beskriver utvecklingen från primitiva andliga tillvaroplan till allt mer förfinade och moraliskt utvecklade tillvaroformer². Vi hinner inte lära allt på ett jordeliv. Vi behöver många, många liv på oss att uppleva och utvecklas. Vi inkarnerar i den fysiska materien för att utvecklas och lära oss leva i enlighet med de kosmiska naturlagarna. Det är endast i den fysiska världen som ”det gör ont att tänka fel”. Det är endast här vi får och kan ta konsekvenserna av våra feltankar och felmanifestationer och därmed lär vi oss så småningom, genom många liv, att tänka och göra rätt.

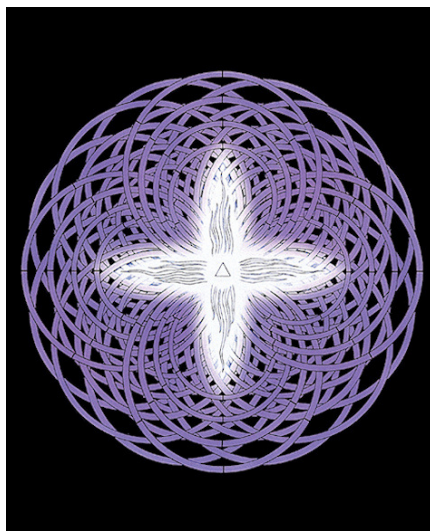
”Evighetskroppen”

Varje levande väsen är sitt eget ödes absoluta upphov. Detta upprepar Martinus om och om igen i sina texter - som om han verkligen vill få oss att verkligen förstå detta viktiga. Enligt Martinus kan ingenting orätmätigt hända oss. Allt vi möter, allt vi upplever, har vi själva en gång sått ut. Martinus visar detta i sin symbol ”*Evighetskroppen*”³.

¹ Texten utgör ett kapitel i min bok *”’Världslärare’ eller ’Falsk profet’ – En kärleksfull granskning av Martinus kosmologi”*.

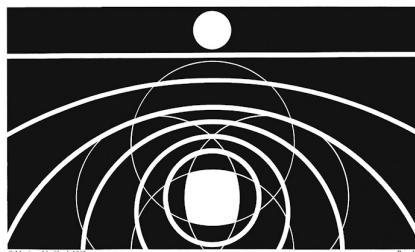
² Om detta har jag skrivit i kapitlet ”Om reinkarnationen”, se http://www.piahellertz.com/OM_REINKARNATIONEN.pdf

³ Symbol nr 16, *Den eviga världsbilden*, DEV I.

© Martinus Idealfond 1963 Reg. 16
Symbol nr. 16 – Evighetskroppen

Varje levande väsen är redskap för utlösning av energier som vänder tillbaka till sitt upphov. Detta kan ske ögonblickligen eller efter flera liv. Allt utom det eviga jaget är rörelse, som enligt *lagen för rörelse*,⁴ alltid återvänder till sitt upphov.

© Martinus Idealfond 1963 Reg. 15
Symbol nr 15 – Lagen för rörelse

Det finns inga räta linjer i universum. Alla linjer är delar av ett kretslopp. Detta är grunden för den s.k. *karmalagen* eller *lagen för ödesskapande*.⁵

Lagen för syndaförlåtelse

En utifrån Martinus kosmologi mycket missuppfattad lag hos de traditionellt kristna är *lagen för syndaförlåtelse*. Enligt den kristna synen dog Kristus på korset för att ta på sig mänsklighetens lidanden och därmed ge människorna förlåtelse för deras synder. Martinus kritiska granskning av de tankar som format denna lag och de konsekvenser den får, är omfattande och logiska.⁶

⁴ Symbol nr 15, DEV I

⁵ *Karma* kommer från sanskrit och betyder både *handling* och *dess följder*. Begreppet anger alltså *både* orsak och verkan samtidigt. Det är ett österländskt begrepp som Martinus började använda lite senare i sitt författarskap, i *Livets Bog III* (st. 873). Därefter använder han mycket ofta begreppet. Sannolikt introducerades begreppet i samtal med de teosofier och antroposofier som blev Martinus' första samtalspartners och lärjungar efter sitt "kosmiska elddop" (se kapitel 1). använder han mycket ofta begreppet. Sannolikt introducerades begreppet i samtal med de teosofier och antroposofier som blev Martinus' första samtalspartners och lärjungar efter sitt "kosmiska elddop" (se kapitel 1).

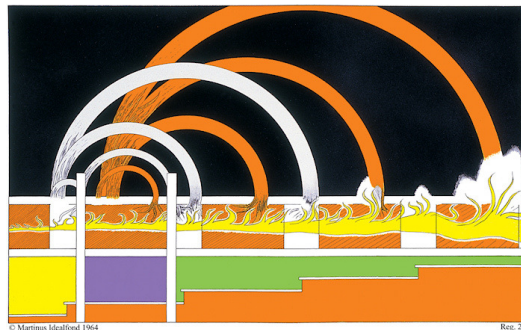
⁶ Se bl.a. texten till symbol nr 19, DEV II.

Symbol nr 19 – Genom invigningens mörker

Hur kan en allsmäktig och allkärleksfull Gud låta sin ”ende son” dö på korset i en så plågsam död för *andras* synder, menar han?⁷ Vilken kunskapssyn har en Gud som låter de som begår brott mot livslagarna slippa undan konsekvenserna av sina handlingar, medan samtidigt ett oskyldigt väsen får plågas så som Kristus gjorde? Hur ska då dessa väsen lära sig vad som är rätt och fel? Och Martinus konstaterar att denna syndaförlåtelse teori är helt ologisk och inte förenlig med de kosmiska naturlagarna. Däremot menar han att människorna behövde denna tro för att orka med djurrikets mörkerzon. Nu har vi människor dock kommit så långt i vår utveckling att vi orkar se sanningen. Och sanningen är, menar han, att vi alla *alltid*, utan undantag, får uppleva konsekvenserna av våra tankar, ord och handlingar.

Naturligtvis måste denna teori skapa ångest och kanske rädsla hos många människor som känner på sig att de har mycket i bagaget. Hur kommer framtiden att te sig för dem? Men Martinus för också fram en teori om ”*syndaförlåtelse*”.⁸

Symbol nr 20 – Syndernas förlåtelse

Han menar att, när vi lidit och plågats genom många liv, tills vi inte längre nämns göra andra illa, så blir vi beskyddade från de resterande karmiska verkningarna eller ödesbågarna. Vi minns inte dessa lidandeserfarenheter som minnen. Glömskan är oerhört kärleksfull. Vi skulle inte orka med de samlade minnena av tidigare inkarnationers lidanden. Vi upplever dem istället som en djup empati och medkänsla med allt och alla samt med avsky mot våld och övergrepp. Successivt utvecklar vi genom många liv ett totalt avståndstagande mot allt som skadar andra människor och djur. Vi blir pacifister. Vi kommer istället att längta efter att

⁷ Det s.k. Teodicé-problemet har förbryllat teologer i århundraden och är ett olöst problem för kristna tänkare och filosofer.

⁸ Se symbol nr 20, DEV, II

få hjälpa andra människor som lider. Vi kommer att göra mot andra, det vi önskat att andra gjort mot oss.

Hitler behöver inte gasas ihjäl sex miljoner gånger. Efter att ha upplevt att bli torterad och dödad i några liv kommer inte heller han att vilja eller kunna skapa lidande för andra människor längre. Enligt denna teori kommer även Hitler, Saddam Hussein och Usama bin Ladin så småningom att bli pacifister och Kristusväsen, även om det kanske tar många liv.

Man vill förhandla om nåd

I samtal med kristna säger många att detta är en grym teori. Det är ju faktiskt bevis för en "straffande och hämnande Gud". Att vi människor ska bli tvungna att uppleva verkningarna av våra egna handlingar. Man vill hellre tro på "nåden" och den klassiska syndaförlåtelse-teorin. Man vill ha möjlighet att förhandla med Gud med hjälp av böner och ett "gudsfruktigt levnadssätt", som exempelvis att gå till kyrkan varje söndag och ge kollekt och liknande. Martinus menar att det vore en märklig Gud, som skulle vara långt ifrån allvis, allsmäktig och allkärleksfull, om det gick att förhandla med honom och därmed kunna undandra sig och få slippa uppleva konsekvenserna av de handlingar man utsatt andra för.

Går det egentligen att föreställa sig en kärleksfullare och mer fullkomlig pedagogik än att vi under många liv får *oändliga* möjligheter att göra om våra misstag, att ta konsekvenserna av våra egna tankar, ord och handlingar, lära av dem och därigenom få möjlighet att utvecklas till ett Kristusväsen? Den målbilden har ju å andra sidan inte de traditionellt kristna. Det är en av de tankar i Martinus kosmologi de finner mest "hädiska", eftersom många menar att Kristus är Gud inkarnerad och att Kristus har en mycket unik särställning med en mycket unik mission. Här kommer Martinus och påstår att vi *alla*, utan undantag, kommer att bli Kristusväsen. Vi är alla "Guds söner"⁹ utan undantag.

Synd och skuld

Den kristna läran genomsyras mycket starkt av teorierna om synd och skuld. Man talar om "arvssynden" och om "helvetets eld"¹⁰ och "Guds straff" och håller därmed miljoner människor i schack, i skräck och rädsla under detta hot. Religiösa och andliga sekter verkar betona syndateorin starkt, kanske just för att få kontroll över sektmedlemmarnas känslor, vilja och handlingar.

Det verkar vara det område som verkar vara svårast att hantera hos avhoppare från destruktiva sekter... "För tänk om sekten har rätt... tänk om jag kommer att plågas för evigt i skärselden...". Denna rädsla överröstar ofta de intellektuella, logiska, kritiska reflexioner som den s.k. "avprogrammeringen" innebär. Då finns det inte psykologisk öppenhet att kritiskt fundera över den gudsbild som förmedlas i sekten; bilden av den hämnande, kontrollerande, straffande, den för evigt utstötande Guden, som låter oss brinna i helvetet i evighet. Man glömmet eller vågar inte hoppas på att detta är en gudsbild som är skapad av hämningslystna, straffande och utstötande, i hög grad ofullkomliga, jordmänniskor. Detta är en Gud i Jordmänniskans avbild.

Syskon i utvecklingen

Martinus är mycket tydlig i frågan. Det existerar *ingen* synd och därmed heller ingen skuld. Vi kan bara handla utifrån den utvecklingsnivå vi står på i varje ögonblick. Att kritisera en annan människas handlingar är att kritisera Guds skapelseprocess. Att kritisera, hämnas på

⁹ Vare sig vi är kvinnor eller män.

¹⁰ Jag fick en gång frågan om vad jag tyckte var det mest negativa med den kristna teorin och fick möjlighet att tänka efter. Jag menade och menar fortfarande att det är teorin om helvetet och den eviga skärselden. Jag kan inte tänka mig en mer ohygglig teori. Den har skapat skräck och ångest i århundraden.

och straffa ett ”yngre syskon i utvecklingen” är bara det säkraste sättet att själv skapa sig ett mörkt öde.

Allt och alla är så perfekta de kan vara i varje ögonblick.

Det är intressant att läsa om hur Martinus beskriver de s.k. ”unga syskonen i utvecklingen”, de människor som nyss har inkarnerat i mer ”civiliserade” områden men här ännu inte lärt vad som är ”mitt” och ”ditt”, som fortfarande vill lösa problem med våld och maktmissbruk. Våra fångelser är överfulla med dessa yngre syskon. Han säger att många av dem var ”kungar bland sina folk”. De hade makt att förtrycka, utnyttja och plåga sina undersåtar. Det blev dock inte längre möjligt för dem att skörda vad de sått. De tvingades därför att födas in i en civilisation där deras handlingar leder till förtryck, våld och lidande för dem själva, exempelvis genom att de blir fångslade och utsatta för maktmissbruk från andra.¹¹

Karmautlösare

Det existerar alltid väsen som är villiga att utlösa de tillbakaväsende mörka handlingarna mot oss. Vi kanske idag kallar dem för ”skinheads”, ”rasister”, ”nynazister”, ”Hells Angels”, ”terrorister”, ”maffian”, ”värstingar” och liknande. Ett är säkert - de är här för samma gudomliga mission som alla vi andra - utan undantag, menar Martinus.

Men Martinus betonar att vi naturligtvis ska skydda oss mot dem. Vi ska inte ”inleda någon i frestelse”, genom att inte låsa dörren eller lägga plånboken där den kan bli stulen. Då sår vi ut ”frestelsekarma”. Vi blir själva utsatta för svåra frestelser.

Vi behöver lagar, fångelser och rättsväsen. Men det finns inga skäl att sätta dessa gränser utifrån hat, hämnd eller förakt. Tvärtom. De bör sättas utifrån vår vilja att hjälpa. Martinus beskriver hur det i framtiden kommer att skapas s.k. ”juniorer” istället för fångelser. Detta är områden där dessa, våra ”yngre syskon” kommer att få hjälp i sin utveckling. Han betonar också mycket starkt att det aldrig någonsin finns skäl att döda någon i syfte att skydda oss.

När staten mördar, d.v.s. avrättar förbrytare, leder detta till att dessa istället vistas i den andliga världens första zon och där samlas med likasinnade, vilka kommer att skapa lidande och problem för oss som fortfarande är inkarnerade. De inspirerar och besätter jordmänniskor, vilka är mottagliga för dessa energier, och vilka i sin tur därmed riskerar att begå brott, våldshandlingar o.s.v. under deras inflytande. Man kan dessutom konstatera att de, om de avrättas, hamnar utanför våra möjligheter att påverka och undervisa. Förutom att bödlarna drar på sig negativ karma. De har mördat.

Eftersom det finns levande varelser på varje utvecklingssteg i det eviga kosmiska spiralkretsloppet, så finns det alltid väsen efter oss i utvecklingen, väsen som skulle kunna utgöra oändliga måltavlor för vår kritik, vårt förakt, vårt nedlåtande, vår hämnd, vår intolerans - om det är det vi vill ägna våra liv åt. Men vi måste också komma ihåg att det alltid finns lika många väsen som är före oss i utvecklingen. De flesta av dem är vi inte medvetna om. Vi möter dem i drömmen och i döden, i de högre andliga världarna. Men vi möter dem också omkring oss i egenskap av människor som utvecklats större human förmåga än vi själva. Vi möter dem i vardagslivet, i litteratur, i filmer och på TV. De kanske är våra förebilder och våra ”idoler”. Jag tänker då på personer som Gandhi, Moder Theresa, Nelson Mandela, Martin Luther King, Dag Hammarsköld med flera. Martinus berättar att många av våra äldre och mera utvecklade ”syskon” lever och verkar på undanskymda platser i samhället, kanske som vaktmästare eller tjänare. De har inget behov av att ha framstående roller, ha makt eller vilja synas. De väljer att tjäna andra.

¹¹ Se ”Hur får man krafter att förlåta”, *Kosmos* 9/90.

Fria viljan

Om vårt liv styrs av karmalagen och ödesskapandet, hur ser då vår fria vilja ut? Denna gamla kära filosofiska stötesten, som mig veterligt Martinus är den ende att ge ett logiskt och sannolikt svar på.

Martinus menar att vi har en totalt fri vilja, men att vi måste utveckla våra förmågor att använda den. Djuren och de mycket tidiga naturmänniskorna är i princip till 100 % styrda av sin längtan, sina önskningar, och lagen om de återvändande verkningarna, karmalagen. Genom livets ständigt återkommande lidandeserfarenheter ökar vi i liv efter liv vår förmåga att känna medkänsla med andra väsen. Vi utvecklar medkänsla och medlidande på de områden där vi själva lidit och plågats. De områden där vi ännu inte kan känna medkänsla har vi kvar att uppleva och lära. Om vi exempelvis uttalar oss föraktfullt och nedlåtande om andra människors sätt att vara, sätt att leva o.s.v., så kan vi vara ganska säkra på att i en framtid hamna i en sån situation, så vi får möjlighet att fördjupa våra kunskaper på det området.¹² Genom *kampen för överlevnaden*, i karga klimat, under hotet från fientliga människor och rovdjur, under pressen från fattigdom och nöd o.s.v. utvecklas vår intelligens. Vi tvingas intelligensmässigt att utveckla strategier för överlevnad. Ju mer utvecklad vår känslenergi, d.v.s. vår förmåga till medkänsla är, och ju mer utvecklad vår intelligensenergi blir, desto större erfarenhets- och kunskapsområde utvecklar vi och desto större möjligheter och förmågor får vi att utnyttja vår fria vilja. Men genom mörka handlingar låser vi vår fria vilja och vi blir bundna till verkningarna av den återvändande karman.

Vänd andra kinden till!

Det finns i varje ögonblick två sätt att handla, två sätt att leva. Å ena sidan kan vi välja att ”slå tillbaka”, d.v.s. fortsätta skapa oss ett mörkt öde. Eller också kan vi börja ”vända andra kinden till” och förlåta 7 x 70 gånger, d.v.s. alltid, och därmed bryta de mörka karmabågarna och börja skapa ett ljust och lyckligt öde.

Detta förhållningssätt gäller, enligt Martinus, både mot våra medmänniskor, mot djuren och mot våra mikroväsen i vår organism, d.v.s. våra organ och våra celler samt mot makroväsendet, planeten Jorden.¹³

Karman är en ”spegel”

Martinus betonar vid flera tillfällen att de återvändande verkningarna av våra handlingar är en exakt¹⁴ spegelbild av det vi sått ut. Martinus kallar det ”ödets spegel”.¹⁵ Inte i dess objektiva detaljer eller enskilda händelser utan i *upplevelsen* av dem. Om vi sår sorg, skördar vi sorg. Sår vi känslökyla, skördar vi känslökyla. Sår vi likgiltighet, skördar vi likgiltighet. Dräper vi, blir vi dräpta. Beskyddar vi, så blir vi beskyddade. Hjälper vi, blir vi hjälpta. Har vi omsorg om andra, så blir vi föremål för andras omsorg i den omfattning vi själva ”sår”.

Karman gäller också mellan de olika existentiella nivåerna. I mikrokosmos, d.v.s. i våra organismer, i mellankosmos d.v.s. gentemot människor och djur samt i makrokosmos, d.v.s. gentemot planeten jorden och universum. Som exempel på mikrokosmisk karma talar han om konsekvenserna av *köttätande*. Vi kommer att få uppleva samma upplevelser som vi utsätter djuren för. Det kommer att yttra sig, menar Martinus, i naturkatastrofer, t.ex. bränder, jordbävningar, krig och liknande, d.v.s. situationer där vi blir offer, blir skrämde, utsatta, utlämnade till andra makter, men som inte är resultat av medveten plåga, hämnd eller

¹² Jag hade en gång i min roll som socialsekreterare en klient i svårt ekonomiskt trångmål som berättade att han i hela sitt liv uttalat förakt för ”socialbidragstagare”. Nu satt han själv i situationen.

¹³ Enligt Martinus är våra mikroväsen, d.v.s. våra organ, celler o.s.v. i våra organismer, självständigt upplevande eviga väsen.

¹⁴ Se t.ex. LB IV, st. 1261, och LB VI, st. 2371.

¹⁵ Se LB VI, st. 2128.

planering från någon. Bilolyckor nämner han också som en konsekvens av köttätande. Ögonblicklig, oplanerad skada och död. Dessa återvändande ödesbågar kallar han de ”långa ödesbågarna”. De ”korta ödesbågarna” som blir konsekvensen av köttätande är sjukdomar och liknande lidanden. Man kan egentligen beskriva köttätande som tre sorters mord, menar Martinus. Dels dräper vi djuret för att kunna äta det. Dels måste vår organism dräpa de mikroorganismer som köttet består av för att vi ska kunna tillgodogöra oss näringen i köttet. (Denna typ av dråp sker inte när vi äter vegetabilier. De livsenheter som grönsaker, frukt, bönor, säd o.s.v. består av tas upp av kroppen utan att de behöver dräpas först.¹⁶) Och till slut dräper vi oss själva långsiktigt genom de sjukdomar och den nedbrytning av vår organism som köttätandet innebär. Samtidigt betonar han att det är viktigt att vänja sina mikroorganismer långsamt vid en ny diet när man beslutar sig för att bli vegetarian. Det är lika hänsynslöst mot mikroväsendena att plötsligt förneka dem det kött de hungrar efter. Ja, inte är det enkelt att leva - sen man börjat studera Martinus kosmologi.

Logisk analys

Hur vet vi då hur vi ska leva? Vad är rätt och vad är fel? Martinus är även här mycket tydlig. Vi kan inte med vårt *intellekt* räkna ut detta. Det räcker inte med att intellektuellt och teoretiskt förstå. Så ”enkelt” är det inte. Om det skulle gå skulle vissa begåvade människor kanske kunna lotsa sig fram mellan de farliga områdena genom att intellektuellt räkna ut var de finns och därmed undgå moralisk utveckling. Nej - vi måste lida oss fram till insikten, menar Martinus. Det rätta och det felaktiga ska till slut genomsyra vår ryggrad. När vi handlar fel plågar det vårt samvete. Samvetet är vår karta och kompass. En stor utmaning idag är att faktiskt handla efter våra samveten. Martinus menar att vi ofta har kommit längre i moralisk utveckling än vad vi faktiskt handlar utifrån. Vi kan ofta döva våra samveten och handla mot bättre vetande. Men vi får skörda även detta. Ofrånkomligt.

Martinus säger t.o.m. att den karma vi får skörda när vi verbalt använder de kosmiska lagarna för att ”slå på andra”, är kännbar. När vi t.ex. ser en människa lida och säger: ”Ja, men det är bara hans karma...” och inte ingriper för att lindra nöden. Eller när vi ser någon bli slagen och inget gör utan säger ”Allt är ju mycket gott”. Denna typ av urspårning är farlig, menar han.

Vi ska handla, men vi ska inte döma, hämnas eller straffa. Om vi inte handlar sår vi ”likgiltighetskarma”. Jag tror inte det är Martinus begrepp, men tankarna är hans. Sår vi likgiltighet kan vi inte skörda annat än likgiltighet.

Ragnarök

Om Martinus har rätt så står vi nu i den tid som Bibeln talade om som Ragnarök eller Domedagen, den dag när vi ska ”möta våra synder” och när ”fåren ska skiljas från getterna”. Vad innebär detta för oss, som studerar Martinus kosmologi?

Enligt Martinus kommer vi under de närmaste decennierna att få uppleva ”mörkrets kulmination” i form av krig, naturkatastrofer, nöd, fattigdom, ekonomisk kollaps, våldsamheter av olika slag. Det är en ”samlad karma” för att intensifiera vår utveckling mot att bli Kristusväsen, d.v.s. riktiga människor i Guds avbild. Vi kommer alla att drabbas på ett eller annat sätt, mer eller mindre, av dessa lidandeserfarenheter.

Nationernas karma

Även nationer och stater är ofärdiga och ofullkomliga. Karmalagen gäller även för stater. Det en stat sår skall den ock skörda. Den karma vi nu står i begrepp att skörda gäller både de dråp

¹⁶ Se Martinus: *Den fullkomliga födan* samt *Bisättning*.

och lidanden som vi utsätter djuren för, och det vi utsätter alla andra levande varelser för. Det som händer i f d Jugoslavien, i Rwanda, i Afghanistan, i Kina, i Indien, i Libanon, i Irak och Iran, i USA, i Sverige, i England o.s.v. måste skördas.

Samlad karma

I och med principen om ”*samlad karma*” kan människorna ibland få inkarnationer som är ljusare och lyckligare. I det snäva perspektivet som jordmänniskorna idag lever i, kan dessa ”ljusa inkarnationer” te sig orättvisa. Att det finns människor som verkar leva sina liv helt befriade från problem och olyckor, sjukdomar och konflikter, s.k. viloinkarnationer. Men om vi hade större överblick över ett antal inkarnationer skulle vi, enligt Martinus, se att det inte finns någonting som kan beskrivas som ”orättvisa” i existensen. Allt är fullkomligt. Den samlade karman innebär att vi i vissa inkarnationer skördar vad vi sått under flera liv. Skulle vi som exempel direkt skörda konsekvenserna av varje köttmåltid skulle livet bli ett enda mörker och lidande. Genom den samlade karman koncentreras utlösningen till ett intensivt och mycket kännbart, och samtidigt mycket lärorikt och utvecklande lidande.

Lärandets tre stadier

Martinus menar att all kunskapsutveckling går genom tre stadier, A-stadiet, B-stadiet och C-stadiet. A-stadiet är när vi får vetskap om något nytt. B-stadiet är när vi tränar men ännu inte nått ”automatfunktion” vilket är C-stadiet. Martinus menar att även *nästakärleksförmågan* måste gå via dessa stadier. Den är inget som vi plötsligt har. Vi måste träna och åter träna, och utveckla de mänskliga sidorna hos oss och samtidigt hämma och kontrollera de djuriska. I varje stund fattar vi beslutet: Ska vi slå tillbaka eller ska vi vända andra kinden till?

Hjälpmedel på vägen

Vi har tre navigationsinstrument på vägen enligt Martinus. Inget av dem kan vara de andra utan:

- 1) *Lidandeserfarenheterna* som utvecklar nästakärleksförmågan, medkänslan med allt och alla.
- 2) *Bönen*. Jesus Kristus lärde oss att be. Martinus betonar bönens oerhört viktiga funktion.¹⁷

Dessutom behöver vi

- 3) *De kosmiska analyser om de andliga lagarna* som Martinus förmedlat till oss.

Många av de teorier och hypoteser som vi får via kosmologin kan vi inte lida oss fram till eller tänka ut själva. Vi kan inte lida oss fram till tanken på att vi kanske föds om och om igen. Denna idé måste komma från en lärare. Världslärarna, världsåterlösarna, är nödvändiga inspiratörer i vår utveckling. Men samtidigt räcker inte de teoretiska kunskaperna, de kosmiska analyserna. Lidandeserfarenheterna är en förutsättning för att vi så småningom ska kunna förstå analyserna. De kosmiska analyserna är ”kartan”, lidandeserfarenheterna är ”kompassen” och bönen vår ”navigatör” på vår väg mot fulländning, bort från ”djävulsmedvetandet”, mot ”Kristusmedvetandet”.

¹⁷ Se Martinus: *Bönens mysterium*.

*”Religion är till för dem som är rädda för att hamna i helvetet.
Andlighet är för dem som redan har varit där.”*

AnnBritt Grünewald, f.d. fängelsedirektör

*”Våra fiender bör vara det viktigaste föremålet
för våra kärleksfulla tankar.”*

LB VI, st. 1948.

*”Nu är kärlek ju inte blott en klapp på kinden.
Det gäller att göra det som i den givna situationen
är den mest kärleksfulla utan någon form av
vrede, bitterhet, besvikelse eller irritation.
Man kan då mycket väl vara bestämd utan
att vara arg,
och man kan också tillrättavisa en annan människa
på ett vänligt och kärleksfullt sätt
utan att slå näven i bordet.”*

Ur ”Livsmodet”, *Kosmos* nr. 5/1995